

Şeftren / hikaye

Category: Hekayalar, Kitapcy

написано kitapcy | 22 января, 2025

Şeftren / hikaye ŞEFTREN

Eski tren istasyonları hüznün kokar hep. Onlarca yılın ayrılıkları, vedaları, gidişleri, terk edişleri, dönmeyişleri birikip tortulaşmıştır buralarda. Ter kokusu, ray kokusu, zift kokusu, gözyaşı kokusu onlarca yıldır sıkışıp kalmıştır bu eski binalarda. Yüksel tavandan sarkan kocaman saat hep aynı vakti gösterir gibidir; hüznün vakti, ayrılık vakti...

Sarı istasyon binasının ön tarafında, taş duvarın dibindeki bankta oturuyorum, tek başıma. Yukarıda duvara asılı büyük tabelada beyaz zemin üstüne siyah harflerle "Kurtalan" yazılı. Önümde uzayıp giden raylar, sonbaharın ilk demleri, saat gece yarısını biraz geçmiş. Birkaç sararmış yaprak amaçsızca savruluyor oradan oraya. Benden başka kimse yok peronda. Küçük tahta bavulum bankın yan tarafında hafif eğri duruyor. Bir elimde sigara, paltomun yakası kalkık, diğer elim paltomun yan cebinde. Gözlerim dolu dolu, ama ağlamayacağım. Bu küçük şehre ve bu büyük aşka bir gün veda etmek zorunda kalacağımı biliyordum. Yine de hiçbir kalp, ayrılık acısına hazırlayamıyor kendini. Yüreğim bir yumruk gibi sıkı, nefes alırken bile boğazım yanıyor. Aldığım her solukla ciğerlerime dolan havada sevdiceğimin bu şehrin atmosferine karışmış nefesi var, biliyorum, gitmeden önce doldurabildiğim kadar doldurmak istiyorum. Ah be gülüm! Ah be nar çiçeğim! Böyle mi olmalıydı bu aşkın sonu?

Uyuyordu ben çıkarken. Uyanmış mıdır acaba? Yokluğumu bile fark etmemiştir belki de. Fark etse arar. Arar mı? Arasa açar mıyım? Açsam, konuşsak yeniden başlayabilir miyiz her şeye? Ya bunca yaşanmışlık, yok sayabilir miyiz, yok edebilir miyiz geçmişini çırpıda? Ah benim güzel aşkım, keşke her imkansızın bir mümkünü olsa. Gözümüzü kapayıp açsak ve hayat bayram olsa. Laf güzel. Kırılan kalpler tamir edilse de çatlağın izi kalır, ben ona da razıyım ya, kırık değil, çikik bizimkisi. Yerinden

çıkılmış, sökülmiş gibi kalplerimiz. Birazdan aşkım, kalbimi burada, bu ıssız küçük istasyonda bırakarak gideceğim. Benden bir iz ararsan bulursun belki burada. Korktuğu başına gelirmiş insanın ya, en istemediğim şekilde gidiyorum. Bu acıyı, bu yükü ne kadar taşıyabilirim bilmiyorum. Ölmek en kolayı aslında, kendimi ömür boyu yaşamaya mahkum ediyorum oysa. Evet mutlu aşk yoktur, tek kişilik bir trajedidir aşk. Öbür türlü vuslatla gelen keyiftir, dinginlik ve huzurdur, güvenli bir limanda demirlemektir. Oysa aşk fırtınalı sularda batıp çıkmaktır dalgalara. Ben aşkı seçiyorum, gidiyorum o yüzden. Kendimden de biraz hüzün katıp, bu yaşlı istasyonu geride bırakarak göç ediyorum. Ah Münevver! Ah benim biricik aşkım! Sana hoşça kal demiyorum, hoşça kalamacağını biliyorum, ben de güle güle gitmiyorum zaten. Ciğerlerimde kokun ve nefesin, kulaklarımda sesin... Vallahi, Münevver'in sesi bu:

"Kutbettin... Kutbettin?"

"Geldim, geldim Münevver."

"Tren gideli bir saat oldu. Ne yapıyorsun sen orada? Hadi gel yat."

"Tamam ya geliyorum. Etrafı bir kontrol ettim."

Münevver benim hanım, bitişikteki istasyon lojmanından sesleniyor. Ben mi? İstasyon şefiyim ben, Şeftren Kutbettin. Ağız tadıyla bir melankoli bile yaşatmıyor bu karı insana, yedi bitirdi hayatımı yeminle.

"Geldim geldim, Allah'ın cezası. İki dakika kayboldum, arkamdan bağırmasan olmaz!"

"İyilik de yaramıyor sana, geberdin mi, kaldın mı diye merak ettim."

"Allah aşkına yat zıbar Münevver, zaten kalbim çıkık bu gece."

"İnşallah boyun da devrilir Kutbettin."

"İnşallah Münevver, inşallah!"

Selahattin DEMİRTAŞ Hekâyalar